

Credința sfinților

Luni, 10 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Domnul Hristos a pus în contrast marcant împărăția cerurilor și împărăția acestei lumi. Cele două împărății au principii, reguli și legi diferite. Ele nu pot fi unite, existența uneia punând în pericol de moarte pe cealaltă.

Un principiu care produce destulă confuzie în mintea sfinților este folosirea forței în cele două împărății. Deși în împărăția nelegiurii forța este necesară, uzuală și eficientă, în împărăția neprihănirii ea este complet respinsă.

Scriptura pune bazele unei înțelegeri corecte a folosirii forței în cele două regate. În timp ce afirmă că “toiagul este pentru spinarea nebunilor,” că sabia în mâna autorităților este garanția ordinii, ea spune explicit că împărăția lui Dumnezeu nu cunoaște forța constrângătoare. De două ori este enunțat principiul divin că “cel ce pune mâna pe sabie, de sabie va pieri” (Mat. 26:52), și că “cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia” (Apoc. 13:10).

Versetul din Apocalips adaugă imediat: “Aici este răbdarea și credința sfinților.” Prin urmare, sfinții trebuie să înțeleagă că în țara luminii sabia nu poate fi folosită, indiferent de motiv. Toți cei care vor să treacă în împărăția neprihănirii vor trebui vindecați de mentalitățile lumii. Dar sfinții de azi nu au “răbdarea și credința sfinților.” Ei nu cred că Dumnezeu nu a folosit, nu folosește și nu va folosi violența, fizică sau psihică, împotriva celor care nu vor să trăiască în împărăția Sa. Sfinții de azi justifică și apreciază imaginile deformate despre caracterul lui Dumnezeu pe care le-am moștenit din “bezna secolelor papale.” Sfinții predică lumii o pocăință bazată pe teroare, pe amenințarea cu moartea. Ei văd în dezastrele care lovesc pământul mâna lui Dumnezeu “care îndeamnă la pocăință,” acțiuni pe care le aprobă ca fiind justificate, eficiente și conforme cu legea.

Sfinții ultimei generații trebuie să înțeleagă și să creadă că violența naște violență, așa cum dragostea naște dragoste. Nu s-a inventat încă aberația din care să se nască dragoste prin violență, oricât se zbate stăpânitorul acestei lumi în laboratoarele lui criminale. Da, a obținut supunere, conformare, abandon, dar nu va obține niciodată dragoste. Sfinții generației finale vor putea da marea strigare doar înțelegând și apreciind neprihănirea lui Hristos, care nu amenință, nu ripostează și nu periclitează viața atunci când se află în pericol. Ei vor învăța semnificația expresiei lui Isaia, că Dumnezeu descoperit în trup va fi “ca un miel

pe care îl duci la tăiere.” Pavel ajută și el pe sfinți, insistând că eroii neprihănirii din trecut au fost tratați cu violență maximă, dar au preferat să piară decât să răspundă cu aceeași monedă, inspirați de Mielul lui Dumnezeu, prefigurat chiar de la porțile Edenului prin mielul de jertfă.

Sfinții care vor pune punct marii controversă vor avea convingerea bazată pe dovezi că sabia nu este folosită în împărăția luminii, iar mesagerul bisericii Laodicea a spus adevărul:

“Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițierea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana" (DA, pag. 22).